

STUDENTLIF.

En skildring från revolutionstiden i Baden 1849

AF

GREGOR SAMARCW

(Forts. från förra numret).

Revolutionstrupperna hade framryckt på bergvägen ända till trakten mellan Hemsbach och Heppenheim, där de stötte på de hessiska förposterna. Trots den säkerhet som med Schöffel förkunnat de hessiska soldaternas redolenthet att ansluta sig till revolutionens och frihetens sak, hade Siegel likväl icke lemnat ur sigte möjligheten af en strid och därför uppställt sina trupper i en slags slagordning, hvilken väl, ur militärisk synpunkt sedd, torde varit den underbaraste som krigshistorien haft att uppvisa. Dragonerna, af hvilken en del under öfverste von Hinkeldeys befäl lyckligt kommit öfver gränsen, misstänktes för att hysa hemliga sympatier för storthertigen. Man satte för den skull icke synnerligen stort förtroende till dem och hade därför ställt upp dem i slutna skvadroner i spetsen för den besynnerliga, i en lång linie på bergvägen sammanträngda slagordningen. Omelbart bakom dragonerna stod infanteriet, medan artilleriet utgjordes af artilleriet med sina ammunitionsvagnar.

När man intagit sina ställningar gentemot de fiendliga förposterna, framskickades en parlamentar för att till de hessiska trupperna öfverlämna en stor packe tryckta proklamationer, hvilka väl, ur frihetens namn uppmunades att göra gemensam sak med sina badiska bröder för att befria Tyskland från furstarnes tyranni. Sedan dessa proklamationer öfverlämnats och parlamentären återvändit, skyndade bataljonen af de badiska friskarorna anförare under högljudna leverpölar för de hessiska bröderna fram mot förposterna, hvilka hade dragit sig tätare tillsammans och bakom hvilka man tydligt kunde se större truppermassor rycka fram. Men i stället för att de hessiska leden efter förväntan skulle upplösas och under glädjehrop skryda emot badensarnes möttes resolutionerna tvärtom med en kraftig gevärsskud. Flere blusmän, hvilka viftande med hattarna sprungit fram, störtade till marken och deras jämrade klagor blandades med kamratsnäs vilda förbannelser, medan dessa skrydsamt vände om och sprungit tillbaka in i sina led.

— Förräderi! Förräderi! skrek man rundt omkring. De skjuta, de mörda oss, dessa fega fursteträngar, folkets och frihetens fiender! Siegel satt tyst och dyster på sin häst. — Till strids! Till strids! Död åt förrädarna! Död åt tyrannerna! skrek blusmännen rundtomkring, medan de, i d. officerare som tjänade i inspektionsarméns led började bli all allvarsammare och tystlätare.

Siegel kastade en betänksam blick på de bakom trälörkedjorna framryckande fiendliga bataljonerna, men stridsropan ljöd allt högre, infanteriet trängde i half upplösning framåt och rusade in mellan den sista skvadronens hästar. Det tycktes omöjligt att längre lägga band på folkets stridslystnad. Siegel gaf då order åt dragonerna att hugga in på det fiendliga infanteriet. Åtföljd af några beridna blusmän sprängde Schöffel fram till den främsta skvadronen, trumpeterna smattrade, kommandoröpan ljöd och först i traf, men sedan i fullt karriär jagade dragonerna med svängda sablar fram mot de hessiska bataljonerna. Efter rusade infanteristerna fram huller om buller.

När dragonerna närade sig de fiendliga linjerna, mottogs de med en mörande eld.

De första leden störtade till marken, ett vildt tummel af hästar och människor krålade på den blodbesudlade bergvägen, medan de efterföljande leden försökte att springa fram öfver de fallne. Men alltför brått hade nya salvor dem till mötes och alltjamt växte högen af fallna människor och hästar.

Då grepos de öfverlevande af en vild panik. De främsta kastade om sina hästar och trängde in på de efterföljande leden, till dess att skvadronerna i nästa ögonblick jagade sin väg i vild flykt. De skrämda hästarna rusade in bland infanteriet, hvilket med bajonettstötter och kolislag sökte värja sig mot de rasande djuren, medan dragonerna med sabeln i hand sökte bana sig väg. Under denna tumultariska strid mellan revolutionsarméns infanteri och rytteri, framryckte alltför de hessiska bataljonerna under oafbrutet skjutande.

Schöffel kastade sig in bland de upplösta skvadronernas led och försökte med böner och hotelser få dem att hålla stånd. Med sabeln i ena hand och pistolen i den andra sökte han hejda de flyende, men allt var förgäves. En och annan försökte väl hålla stånd men rycktes omedelbart ned af den framvältande massan.

Då dånade plötsligt det badiska artilleriet. Artilleribefälhavaren hade väl tänkt sig att skjuta öfver sina egna trappers huvud för att hejda fiendens framryckande, men kanonerna voro illa rikade och en och annan kartschladning slog därför ned bland de flyendes skurar.

Nu var det slut med all ordning. Från alla sidor ljöd ett enda skri: Förräderi! Förräderi! Dragoner och infanteri trängde sig i full upplösning in på artilleriet. En hvar sökte utan all hänsyn bana sig väg med vapen i hand och den allmänna paniken ökades för hvarje ögonblick af den utan arbott smattrande gevärsskuden från de hessiska bataljonerna.

Dragonerna hade bokstafsligen slagit sig igenom infanteriet, till packade massa. Många af rytterna hade nedskjutits eller nedstuckits af de

ursinniga friskarennerna och resten flydde nu, blandade med artilleristerna, hvilka suttit upp på de fränsända anspännsästarna, i vild fart vägen fram mot Weinheim. Sedan Siegel insatt den absoluta omöjligheten af allt vidare motstånd, hade han också kastat om sin häst och jagade nu, omgifven af staben, framåt i spetsen för de flyende dragonerna.

Saxoborussarna hade jemte öfverste Coombe och mr Willis gått fram till vinbergen i närheten af Hemsbach, från hvilken punkt de hade en vidsträckt utsigt öfver trakten. Deras lifliga önskan att få se något af fäktningen lät dem glömma hvarje tanke på egen fara. Öfversten stod långt framom de andra mellan vinfärdan med sin dubbelkikare för ögonen och spejade ifrån till lif inom honom af kanonelden. Den magra gestalten ritades upp, musklerna spändes hans annars så stela och likgiltiga ansigte ryckte af krigisk entusiasm och om miss Maggins hade sett honom i detta ögonblick, så skulle hon antagligen känt sig helt och hållet försonad med det öde Sarkow skapat åt henne genom sin listigt förberedda öfverraskningsscen.

Allt närmare bråkade salvorna och ändtligen såg man genom dammoln vid vägens krokning en ryttrartupp springa fram i vild fart. Öfversten skyndade genast ned till vägen, åtföljd af de öfriga herrarna, af hvilka mr Willis var mycket blek och ingalunda tycktes synnerligen hägad att på alltför nära håll se faran i ögonen. Ryttrartuppen hade nu hunnit fram till den punkt, där våra åskådare fattat posto. Det var general Siegel med sin stab. Generalen kände genast igen badsällskapet.

— Us! furstetjenare! skrek han och svängde hotande sin sabel. Ni gläder er åt det förräderi man begått mot folket. Man borde börja hämnens verk på er.

Han höll in sin häst ett ögonblick och vände sig till sin omgifning som om han ämnat uttala några ord.

Då bråkade en ny salva i deras omedelbara närhet bakom bergen, och då generalen insåg att saxoborussarna mellan vinstockarna voro oåtkomliga för hans ryttere, gaf han med en fruktansvärd ed sin häst sporrarne och sprängde vidare, följd af sina stabsofficerare, af hvilka en och annan hade tagit fram sina pistoler och mot saxoborussarna skickade några kulor, hvilka likväl flögo högt öfver deras huvuden.

På löddriga hästar jagade nu dragonerna fram.

— Hvad står på? skrek Sarkow åt dem. Men det var omöjligt att uppfatta deras svar. Det enda man tydligt kunde förnimma var ordet förräderi, hvilket tycktes vara de flyendes lösen.

Knappt hade dragonerna försvunnit ur synhåll förrän infanteriets upplösta massa började fram.

— Nu torde det allt vara tid på att vi draga oss tillbaka, sade öfversten. Det är intet tvifvel om att de blifvit i grund slagna och det vore färligt att råka in bland de flyendes vimmel. Dessutom äro vi skyldiga att lemna damerna skydd och bistånd.

Man bröt således upp och begaf sig skyndsamt på hemvägen till stor glädje för mr Willis, hvilken hoppade högt till vid hvarje ny gevärssalva och trängde sig allt närmare intill öfversten. Af Schöffel hade man icke sett en enda skymt. Man frågade en och annan af de flyende soldaterna efter honom, men ingen hade sett till honom sedan han kastade sig in bland dragonerna för att hejda deras flykt.

Han lär väl ha flytt för längesedan med de andra förrädarna, menade en trasig badisk soldat tro på. De förtjenade att dingla i galgen alla de der munvadershjeltarna, ty ett årligt skott krut äro de icke värda. Men änge jag en af dem i sigte, så nog skulle jag offra min sista patron för att skjuta ned honom alltid. Men det är rätt åt oss för resten. Det var mycket bättre under storthertigens regemente. F-n må ta hela republiken! Jag har inte lust att längre sätta mitt lif på spel för det här fega patrasket.

Han drog af sig sin uniform, slängde geväret ifrån sig och tillade:

— Jag går hem till mitt och väntar till dess de fått sitt rep om halsen. Mig skola de icke en gång till föra till slagbänken.

Hans exempel vann rask efterföljd bland flyktiga. Uniformer, vapen, skärp och röda fjädrar beträffade snart vägen, från hvilken flyktiga tugo af för att försvinna bland vinbergen och de bakom dessa vidtagande skogarna.

Framför vattenkuranstalten stodo badarna och räckte flyktiga vatten och andra förfriskningar, medan professor Rotin och de båda fruntimmerna sutto i matsalen, i hög grad oroliga för de nyfikna herrarnes öde. När dessa ändtligen inträdde i matsalen, friska och helbredda, fög miss Maggins som en darrande duva upp mot öfversten, slog sina armar kring hans hals och brast ut i en hysterisk gråt. Fröken Célie räckte stum handen åt Charles Clarke, men hennes strålände blick uppfyllde honom med lika stor glädje som den öfversten erfor vid den stormande och lidelsefulla hälsning hans annars så stolta och kallsinniga herrarinna egnade honom.

Sarkow och hans vännar stannade utanför porten och utdelade bland de stackars flyktiga allt hvad de hade till hands af lifsmedel. Hvarje politisk hänsyn försvann ju i detta ögonblick. De unge männen kunde endast medlidande med dessa stackars dödsströta och halft försmäktande människor, hvilka uppoffrades åt fanatismens och ärelsesträdan och äfven i händelse att deras sak segrat näppeigen skulle fått någon andel af segrans frukter.

Just som de flyktande friskarna i allt mer glesnande led drogo föbi, nalkades er med en häst förspänd ammunitionsvagn. Vid sidan af densamma gingo två unga karlar i blåa blusar och den ena af dem höll tomme i handen. Vagnen var tömd och fylld med gröna kvistar.

På denna improviserade bädd, hvilken någorlunda mildrade skakningen, hvilade rakt utsträckt en mensklig gestalt till hälften öfvertäckt med ett svart-rött-gyllne skärp. När det långsamt framfarande åkdonet hade hunnit fram till byggnaden, uppgaf Sarkow ett rop af smärtsam öfverraskning. Han hade nemligen i den på de gröna kvistarna hvilande gestalten igenkännt Schöffel. Revolutionshjälten låg der med blodigt bröst och midt för hjertat syntes ett blodigt skottår. Hans ansigte var blekt som marmor och ögonen slutna, men kring de hårdt sammanpressade läpparna sväfvade ett lyckligt och fridfullt leende.

— Min Gud, frågade Sarkow korsvennen, är han sårad? Jag trodde det nästan, ty jag visste att han icke skulle fly.

De båda blusmännen betraktade med mörka blickar den eleganta unge mannen, hvars hela utseende vid första anblicken visade att han tillhörde en helt annan samhällsklass än deras.

— Han är död, sade den ene af dem med dof röst. Vi sågo honom vackla i sadeln och det lyckades oss att få honom i vår vagn och föra honom ur stridsvämlet, men kort därefter gaf han upp andan, utan att kunna yttra ett enda ord. En kula hade träffat hans ädla hjerta och kan hända, tillade han skärande tänderna, var kulan en ovärdig förrädare, hvilken redan väntat ryggen åt fienden och begagnat sitt förbannade vapen till att bana sig väg till en skymflig flykt.

Sarkow hade med sina kamrater trätt fram till vagnen och lagt sin hand på Schöffels bleka panna, hvilken redan isats af dödens kyla. — Vill honom! sade han medan en tår glimmade till i hans öga. Han har fallit med glad hänförelse, med tron på sin sak i hjertat och har besparats sorgen att se det ömkliga slut som väntat alla dessa olyckliga, förvillade dlar.

Han bröt en gren af en blommande fläderbuske och lade den på den dödes bröst. Hans kamrater följde hans exempel och knäppte sedan alla ihop händerna till en tyst bön. De båda blusmännen blickade förvånade på dessa unga män, hvilka voro deras fiender och likväl i den döde motståndaren ärade en ädel människa. De tryckte alla de unge människors händer och satte sig sedan åter i gång med sin improviserade likvagn.

Dystra och enformiga förhöto de återstående timmarne af dagen. Mot aftonen återkom det bud som Sarkow afsändt till Trottingen och bekräftade att fru von Wartenstein vistades på slottet. Budet bragte tillika underrättelsen om att vägen dit var fullkomligt fri och att öfver hufvud inga trupper följde på vägen i trakten.

Sedan Sarkow förhört ett litet åkdon i grannskapet anträdde han och Luiz Antonio vid natens inbrytande sin färd på den branta och steinigade bergvägen med en landman från Weinheim till korsven, hvilken försäkrade dem att de redan nästa morgon skulle vara framme vid Trottingen.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Slottet Trollingen låg mellan två framskjutande skogshöjder. Det hade ursprungligen varit en fast borg och till den gamla midtpartiet af denna, hvilket var det enda som blifvit öfrigt, hade man under något senare århundrade fogat tvänne med den ursprungliga byggnadsstilen föga harmonierande flyglar. Den fjerdaste delen af den rymliga borggård som bildades af denna byggnadskomplex ifylles af ett väldigt jernstaket, på hvars midt en stor gallerport ledde ut till slutningen nedåt den förhöljande stora landsvägen. En vidsträckt park med urgamlä träd sträckte sig ut från den ena af flyglarna och följde vägen åt, inbågadt af en hög stenmur, på hvilken smärre jerngrindar ledde ut åt vägen.

Omedelbart framför slottet var parken hällen i gammalfransk stil. Snöröta, jernskurna eler korsade hvarandra och bildade emellanåt konstgjorda irrgångar, i hvilka en främling skulle haft svårt att finna sig tillrätta. Längre bort hade man deremot efter engelsk smak låtit de kvarstående ek- och bokträden växa fritt, så att man kunde tro sig förflyttad till en naturlig skog, om icke de breda, omsorgsfullt skötta gångarna, de här och där anbragta grupperna och de i bassänger inledda källorna utvisat att konsten använts till naturens försköning.

På den långsträckt slutningen vid parkens slut låg den lilla temligen oansenliga byn, hvars invånare merändels endast hade en liten trädgårdstappa invid sina bonishus och funno sin hufvudsakliga utkomst i arbete vid herrgårdan.

När Sarkow och Luiz Antonio i god tid nästa morgon kommo fram till Trottingen, lemnade de sitt åkdon för att icke väcka något uppeend och gingo med sin lilla packning i hand in i byn, där de först en och annan halfsofvande bonde stack näsan utom dörren. De fögo snart rätt på det oansenliga byvärdshuset och förklarade för den yrakne värdan att de voro heidelbergstudenter som önskade för någon tid här söka ro undan krigstumulet. Värdan lyssnade med misstroget utseende till denna förklaring, ty man hade äfven i denna afägsna trakt hört att emissarier från den revolutionära regeringen drogo kring i landet för att värfva manskapt till frikärerna, i hvilka de unga bönderna med lock och pock tvingades att inträda. Men de båda främlingarnes förnåma utseende och de guldmynt Sarkow genast erbjöd i förskott för kost och logis öfvertygade värdan, bättre än alla försäkningar, att han icke hade att göra med revolutionära agenter och värfvare och efter en kort rådplägnad med sin nyfekt framtittande hustru

förde han våra båda studenter in i ett litet, mycket enkelt, men hemtrefligt och renligt gäfvrum, hvilket de skulle få disponera så länge de uppförde sig stilla och ordentligt.

Sarkow fann sig obeskrifligt road af den egendomliga situationen och den halft misstrogn, halft välvilligt nedlåtande beskyddareminnen hos den beskäftige värdan och beställde att börja med en så god frukost som huset förmådde, utan att bekymra sig om Luiz Antonios trängande böner att de genast skulle börja rekognoscera terrängen. Först sedan han tillfredsställt magens kraf och låtit sin kropp njuta en väl behöfelig hvil, började han med värdinnan ett samtal om slottet och dess invånare. Han erfor då att endast fru von Wartenstein med någon betjening vistades der och på sin fråga om det var tillåtet att besöka parken fick han till svar att det stod hvem som helst fritt. Grindarne stodo alltid öppna och byns invånare gingo ofta att söka skugga i den svala parken, där den nägiga frun vänligt hälsade alla hon mötte. På sina vidare och liksom i förgående framkastade frågor fick han slutligen det besked att fru von Wartenstein merändels under förmiddagstimmarne gjorde en spatsertur i parken och då länge brukade uppehålla sig i en trädgårdspaviljong i närheten af den åt byn vettande utgångsporten.

— Nå det var bra att jag fick veta detta, sade Sarkow. Min vän och jag hade väl tänkt att göra en och annan promenad i parken, men vi ville gerna undvika att på något sätt falla herrskapet der upp besvärliga. Vi skola således hålla oss på vederbörligt afstand från den der paviljongen för att icke störa slottets egarna.

Mot middagstiden begäfv sig de båda vännerna, hvilka ankomst väckt hela byns nyfikenhet, till slottsparken. Så länge man kunde se dem från byn, gick Sarkow med långsamma steg, med våld hållande tillbaka den otålige Luiz Antonio. När de väl hunnit in under de urgamlä trädens skugga, orienterade sig Sarkow hastigt och förde sin af oro darrande vän bort från en sidoväg som förde fram till en bred, af gamla lindträd öfvervuxen allé som genomskär parken till hela dess längd. Vid slutet af denna allé låg en paviljong, till hvilken några trappsteg ledde upp. De med gröna jalousier försedda glasörrarna till denna paviljong stodo på vid gavel så att man kunde se dess smakfullt och elegant dekorerade inre. I fonden midt för ingångsdörren fanns ett högt fönster hvilket måste veta utåt vägen och genom hvilket ljuset föll in dämpadt af en temligen tät murgörningshäck.

Klädd i en ljusblå morgondragt hvilade fru von Wartenstein på en chaislong. Hon höll en bok i handen och tycktes ifrigt läsa eller öka vara försjunken i drömmar.

— Se der sade Sarkow och pekade bortåt trädgårdspaviljongen.

Luiz Antonio hvilken ifrigt spejat åt slottssidan till, följde nu sin väns anvisning och ett rop af förtjusning trängde fram öfver hans läppar. Han ville stöta fram, men Sarkow höll honom tillbaka och förde honom med sig i skydd af träden bortåt paviljongen. Först i omedelbar närhet af denna släppte han honom. När han nu stod så nära målet för sin längtan tycktes Luiz Antonio plötsligt fattas af en viss tvekan eller räddhåga. Långsamt och med tysta steg nalkades han paviljongens dörr.

Fru von Wartenstein måtte emellertid ha hört ljudet af hans steg på sandgården, ty hon lät boken sjunka ned i sitt sköte och såg upp utan minsta nyfikenhet eller förvåning. Men i nästa minut sprang hon upp som slungad af en fjeder. Hennes fira drag beträffades af en glödande rodnad och hon tryckte båda händerna hårdt mot hjertat liksom för att dämpa dess våldsamma slag.

Med ett enda språng var Luiz Antonio hos henne. Halft skugg, halft strålände af lycka sträckte hon båda händerna mot honom. Ett ögonblick stodo båda tysta, försjunkna i hvarandras Åskådande, men i det nästa sänkte hon hufvudet mot hans bröst. Han omslöt hennes smärta gestalt med sina armar och deras läppar möttes i en lång kyss.

Då skyndade Sarkow med långa steg fram från sitt gömställe mellan trädstammarna. Blekande ryggade fru von Wartenstein tillbaka och stirrade förskräckt på den plötsligt framträdande unge mannen, utan att besvara hans vördnadsfulla hälsning.

— Jag ber om förlåtelse, min fru, sade Sarkow i en så oskyldigt naturlig ton, att ett flygtigt leende gled öfver den vackra damens drag trots hennes förvirring, jag ber om förlåtelse för att jag så plötsligt trängt mig in här. Men jag måste ju följa min vän, ty Luiz Antonio är min bästa vän, min fru.

Fru von Wartenstein räckte honom sin hand och svarade i hjertligt ton:

— Om ni är hans vän, så är ni också min. Vi ha sannerligen behöf af vaksam vänskap, ty trots min ensamhet här fruktar jag att hvarje steg jag tar är bevakadt och inberättas till den som, tillade hon, i det hon slog ned ögonen med en flygtig rodnad, ju har köpt sig rättigheten att befalla öfver mitt lif. Döm mig icke för hårdt herr von Sarkow, bad hon i allvarlig, nästan högtidlig ton, därför att jag icke är stark nog att beherska mitt hjertas känslor. Direkt från barndomens drömmar såldes jag till mitt nuvarande slaveri. Ingen kärlek har någonsin kommit mig emot, ingen kärlek har man heller begärt af mig. Jag var en slags vara, ett dekorationsstycke i lifvet, lika nödvändigt för att kunna värdigt representera som hästar, vagnar och möbler. Måhända hade jag väl fördragit mina bojor, måhända hade jag till sist besegrat mitt rebelliska hjerta, om man åtminstone istället för kärlek unnat mig aktning och förtroende. Men, fortfar hon, hårdt sammanpressande läpparne och med en gristrande blick,

Paxtine TOILET ANTISEPTIC

Håller huden strökt, tänderna, munnen och kroppen renhet från alla sjukdomsfrö och möjligaste lukt, som vatten, såpa och kaustpulver osannolikt kan göra. Ett bälldödande, smittföreliggande och infekterande toaletts- och antiseptiskt medel för att förhindra inflammation i ögon, strupe och näsa, och lindsa katarer, i drog- och toalettsaffärer, 50c, eller betald i förskott med posten. Skriv profiska med "Health and Beauty," och skick till.

The Paxton Toilet Co. Boston Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna utpagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Ansökan för tillträde. Ansökan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homesteadtagaren så önskar, må han på beccran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdsbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter. Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen:—

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att utpaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person utpagas, uppfylls fastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent atterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylls skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls fastskyldigheten genom att vara bosatt upp på nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånen af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur lämpligt erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnadt.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Landkontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; så, klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihansman, till hvilka ofvansända förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägar eller andra firmor.